

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **I. I.**, zast. Mgr. Alicí Jeziorskou, advokátkou, se sídlem Svornosti 86/2, Havířov, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2024, č. j. OAM-1076/BA-BA07-ZA17-2024, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti I. výroku rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 5. 2025, č. j. 18 Az 31/2024-58,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **ne má** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Alici Jeziorské, advokátce, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za řízení o kasační stížnosti ve výši **9.474,30 Kč**, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a, ani podle § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

II.

[2] Žalobce se bránil proti napadenému rozhodnutí žalobou u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), který shora uvedeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) žalobu zamítl (I. výrok) a rozhodl o nákladech řízení (II. až IV. výrok).

[3] Krajský soud předeslal, že žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce podal dne 16. 8. 2024 poté, co bylo rozhodnuto (dne 15. 8. 2024) o jeho správním vyhoštění. Dále se věnoval žalobcově věrohodnosti, přičemž shodně s žalovaným dospěl k závěru, že žalobcův azylový příběh se nedrží jednotné dějové linie, důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce rozšiřuje, ale i účelově mění a stupňuje jejich závažnost. S poukazem na konkrétní rozpory v žalobcově výpovědi (viz dále) tudíž krajský soud dovodil, že existují pochyby o žalobcově věrohodnosti. S ohledem na tento závěr pak přistoupil k přezkumu závěrů žalovaného. Přisvědčil mu v tom, že v případě žalobce nejsou splněny podmínky, aby

mu bylo možno udělit mezinárodní ochranu v kterékoliv z jejích forem. Poukázal na skutečnost, že žalovaný dostatečně individualizoval žalobcovu situaci, vyšel z jeho azylového příběhu i pobytové historie, jakož i z aktuálních informací o zemi žalobcova původu. Důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí neshledal.

III.

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní brojí proti I. výroku napadeného rozsudku kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Navrhuje zrušit napadený rozsudek v jeho I. výroku a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. Součástí kasační stížnosti učinil též návrh na přiznání odkladného účinku.

[5] Stěžovatel považuje kasační stížnost za přijatelnou, neboť došlo k naprosto nepřiměřenému zásahu do jeho práv.

[6] Podle stěžovatele jeho azylový příběh nevykazuje žádné známky nevěrohodnosti, a proto s krajským soudem nesouhlasí v tom, že by se nedržel jednotné dějové linie. Zjištění krajského soudu nemají oporu v provedeném dokazování. Stěžovatel uvádí konzistentní azylový příběh, který pouze v průběhu řízení doplňoval o další drobnosti. Základní důvod, uvedený již v jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, spočívá v jeho protiprávním zadržení ze strany uzbecké policie proto, že je muslim a hlasitě se modlil na veřejném místě. Stěžovatel poukazoval v žádosti i na fyzické násilí, které vůči němu bylo užito, a na zkorumpovanou policii. V zemi původu má i další problémy spočívající v tom, že mu bylo ze strany policie vyhrožováno stíháním pro ztrátu peněz, kterou nezpůsobil on sám, ale politicky exponované osoby, na které poukázal. Tento azylový příběh je stále stejný. Stěžovatel má za to, že pokud krajský soud neshledal důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, měl zvážit možnost udělení doplňkové ochrany, neboť po návratu do země původu mu hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy. Orgány státní moci ve vlasti mu nemohou pomoci, neboť poukazoval na protiprávní jednání politicky exponovaných osob. Nadto i krajský soud v napadeném rozsudku poukázal na to, že ze zpráv o zemi původu plyne, že tamní lidskoprávní situace nedosahuje standardů západních zemí. Stěžovatel taktéž dostatečně vysvětlil, že se situaci v zemi původu snažil částečně řešit, avšak bezvýsledně. Podmínky pro udělení doplňkové ochrany má za splněné.

IV.

[7] Žalovaný vyjadřuje nesouhlas s kasační stížností a popírá její oprávněnost. Ve správním řízení se nedopustil žádné nezákonnosti, ani jiného pochybení. Napadený rozsudek je souladný s právními předpisy, je opřen o dostatek relevantních důvodů a respektuje také judikaturu Nejvyššího správního soudu. Žalovaný navrhuje kasační stížnost odmítnout pro nepřijatelnost nebo zamítnout jako nedůvodnou a dále navrhuje nepřiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

V.

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a směřuje proti rozhodnutí, proti kterému je podání kasační stížnosti přípustné.

pokračování

[9] Vzhledem k tomu, že projednávaná věc je věcí, v níž rozhodoval specializovaný samosoudce, v souladu s § 104a s. ř. s. se Nejvyšší správní soud dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, odmítl by ji jako nepřijatelnou. Pro vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, v němž neurčitý právní pojem *přesah vlastních zájmů stěžovatele* vyložil.

[10] Podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele ve smyslu těchto judikатурních závěrů však Nejvyšší správní soud v nyní posuzované věci nedovodil. Jak již uvedeno, stěžovatel přijatelnost kasační stížnosti dovozuje z toho, že krajský soud věc nesprávně právně posoudil. Uvedené pochybení spočívá v nesprávném náhledu na to, zda je stěžovatelův azylový příběh věrohodný a zda se stěžovatel přidržel jednotné dějové linie. S ohledem na to byly splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany.

[11] Stěžovatel tedy zjevně nenamítá, že by se měly při posuzování jím uplatňovaných kasačních námitek řešit právní otázky dosud neřešené vůbec či řešené v judikatuře rozdílně, neuvádí ani to, že je potřeba tzv. judikaturního odklonu od výkladu přijímaného v otázkách stěžovatelem nastolených. Nezákonnost napadeného rozsudku dovozuje z nesprávného náhledu na jeho azylový příběh, který má za věrohodný, v důsledku čehož považuje za nesprávný i závěr krajského soudu o nesplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany.

[12] Nejvyšší správní soud již nyní uvádí, že stěžovatelem tvrzené vady napadeného rozsudku neshledal, přijatelnost kasační stížnosti tudíž nedovodil.

[13] Krajský soud se otázky věrohodnosti stěžovatelova azylového příběhu věnoval velmi podrobně v odst. 29. až 36. napadeného rozsudku.

[14] Poukázal na to, že při výslechu u cizinecké policie v souvislosti s rozhodováním o jeho zajištění a následném správním vyhoštění dne 14. 8. 2024 uvedl, že do České republiky přijel, aby zde jako Ukrajinec požádal o dočasnou ochranu a mohl zde pracovat, k čemuž si obstaral cestovní pas Ukrajiny. Uvedl také, že v Uzbekistánu mu nic nehrozí, je to bezpečná země, ale není tam práce. Nic mu nehrozí ani v případě vyhoštění. Následně v rámci údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 23. 8. 2024 uvedl, že je uzbeké státní příslušnosti i národnosti, je muslim a je apolitický. Je ženatý, má tři děti a z Uzbekistánu odcestoval v červenci 2024. Do České republiky ve stejném měsíci přicestoval přes Turecko, Itálii a Německo. Cítí se zdravý. Dále tvrdil, že v Uzbekistánu je proti němu vedeno jakési řízení, byl na pět dní zadržen policií, vyslýchán a poté propuštěn s tím, že je proti němu vedené stíhání, ale neví jaké. Má strach, že pokud se vrátí, bude policií zajištěn a uvězněn. Důvodem jeho zajištění v zemi původu mělo být to, že se hlasitě modlil na veřejném místě. Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 19. 9. 2024 pak stěžovatel uváděl, že vycestoval ze země původu, protože pracoval ve stavební firmě, kde se ztratily velké peníze. Nadřízený mu sdělil, že peníze ukradl syn prezidenta Uzbekistánu. Stěžovatel napsal dopis prezidentovi, následně policie zahájila jakési vyšetřování, po 10 dnech jej zadržela v místě jeho bydliště, bylo to v březnu 2024, a řekla mu, že za ztrátu peněz bude stíhán především on. Je přesvědčen, že peníze převedl syn prezidenta. Ze zadržení jej osvobodil vzdálený známý a na to stěžovatel ihned odjel do

Turecka. Modlitba podle muslimských zvyků na veřejnosti byla podle stěžovatele jen záminkou pro jeho zadržení. Do Turecka odletěl bez problémů. Do Uzbekistánu se nemůže vrátit, protože tam proti němu bude vedeno řízení a bude uvězněn. Policie mu ústně sdělila, že porušil § 159 trestního zákoníku Uzbekistánu, což je extremismus spojený s muslimskou vírou. Žádné písemné obvinění nedostal. Dříve s policií ani s tím, že je muslimského vyznání, problémy neměl a není ani napojen na osoby hlásající radikální islám či náboženský fundamentalismus. Stojí proti němu skupina vysoce postavených lidí, kteří mají vliv na policii i justici Uzbekistánu. V žalobě ze dne 11. 12. 2024 stěžovatel tvrdil, že je pronásledován ze strany velmi vlivných osob, především syna prezidenta a nejvyššího státního zástupce a uzbeckou mafií a konečně při ústním jednání krajského soudu dne 30. 5. 2025 uváděl jen to, že syn prezidenta nedává peníze na výstavbu cest, ale nechává si je pro sebe.

[15] Krajský soud na základě posouzení výše uvedených stěžovatelových tvrzení dospěl k závěru o nevěrohodnosti žalobce a nekonzistentnosti jeho azylového příběhu. Tomuto závěru musí přisvědčit i Nejvyšší správní soud. Se stěžovatelem nelze souhlasit, že při vyličení jeho azylového příběhu se drží jedné dějové linie, kterou pouze rozvíjí o drobné detaily. Naopak z výše uvedeného je zřejmá zcela radikální změna tvrzení, která stěžovatel učinil ohledně důvodů svého příchodu do České republiky v řízení o jeho správním vyhoštění (chtěl získat dočasnou ochranu jako státní příslušník Ukrajiny, k čemuž si obstaral padělaný cestovní pas, a chtěl zde pracovat) oproti tomu, co následně (s odstupem devíti dnů) uvedl v souvislosti se svojí žádostí o mezinárodní ochranu (zajištění policií proto, že se hlasitě modlil na veřejnosti) a následně o necelý měsíc později při pohovoru v řízení o udělení mezinárodní ochrany (obava ze zadržení z důvodu zpronevěry peněz). Kromě výše uvedených a *prima facie* zcela zjevných rozporů v tvrzeních stěžovatele Nejvyšší správní soud poukazuje také na fakt, že stěžovatel sice při pohovoru v řízení o udělení mezinárodní ochrany uváděl, že ihned po svém zadržení policií, k čemuž došlo v březnu 2024, vycestoval ze země původu do Turecka, aby neměl problémy, avšak z údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany současně plyne, že do Turecka přiletěl z Taškentu dne 16. 7. 2024 a následně cestoval do České republiky přes Itálii a Německo. Odstup mezi tvrzeným zadržením a vycestováním ze země původu tedy činil přibližně 4 měsíce, a není tedy ani pravdou, že stěžovatel odcestoval ihned z obavy před potížemi v zemi původu. I tato nikoliv nevýznamná skutečnost potvrzuje správný závěr žalovaného i krajského soudu o tom, že stěžovatelova tvrzení jsou nevěrohodná a že svůj azylový příběh účelově mění v závislosti na tom, jaké řízení a v jaké fázi je s ním vedeno.

[16] Jelikož stěžovatel rozporuje pouze skutkový závěr krajského soudu o tom, že je nevěrohodný a že průběžně mění svůj azylový příběh, odkazuje Nejvyšší správní soud v dalším na napadený rozsudek, v němž krajský soud zjištěné skutkové rozpory ve stěžovatelových tvrzeních posoudil ve světle závěrů, které k problematice věrohodnosti žadatelů o mezinárodní ochranu vyplývají z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. krajským soudem odkazované rozsudky ze dne 24. 2. 2023, č. j. 4 Azs 30/2023-24, ze dne 8. 3. 2023, č. j. 4 Azs 302/2022-29, jakož i ze dne 24. 7. 2008, č. j. 2 Azs 49/2008-83), ale i na kritéria posuzování věrohodnosti žadatelů o mezinárodní ochranu podle čl. 4 odst. 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro

pokračování

uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (kvalifikační směrnice) a na jejich výklad vyplývající z příručky Evropského azylového podpůrného úřadu *Evidence and credibility assessment in the context of the Common European Asylum System* z roku 2018, jichž se krajským soud taktéž přílehavě dovolal. Těmto závěrům krajského soudu nemá Nejvyšší správní soud co vytknout, a tudíž na ně pro stručnost zcela odkazuje. Námitka, podle níž krajský soud nesprávně posoudil stěžovatelův azylový příběh jako nekonzistentní a žalobce a jeho tvrzení jako nevěrohodné, není důvodná a přijatelnost kasační stížnosti založit nemůže.

[17] S ohledem na právě uvedené nelze stěžovateli přisvědčit ani v tom, že krajský soud pochybil, pokud u něj nedovodil splnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany. Krajský soud v napadeném rozsudku jednotlivě hodnotil, zda ve stěžovatelově věci existuje důvodná obava, že by mu po návratu do země původu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. a) až c) zákona o azylu. Stěžovatel se však v kasační stížnosti omezil pouze na veskrze obecné tvrzení o tom, že mu měla být doplňková ochrana udělena, aniž by se proti zcela konkrétním závěrům krajského soudu obsaženým v odst. 51. až 60. napadeného rozsudku jakkoliv konkrétně vymezil. Nejvyšší správní soud, který není povinen za stěžovatele v tomto ohledu domýšlet jakákoliv tvrzení, která by snad měla přispět k jeho úspěchu v řízení o kasační stížnosti, ve stejné míře obecnosti dodává, že závěry krajského soudu týkající se nesplnění předpokladů pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. a) až c) zákona o azylu považuje za dostatečné a taky dostatečně odůvodněné a ztotožňuje se s nimi.

[18] Nejvyšší správní soud proto shrnuje, že se krajský soud v napadeném rozsudku vyjádřil ke všem uplatněným žalobním bodům, žádný z nich neopomněl a věcně, srozumitelně a přesvědčivě vypořádal veškeré žalobní námitky. Podrobně se zabýval otázkou věrohodnosti stěžovatele a jím tvrzeného azylového příběhu a v kontextu závěru o nekonzistentnosti tvrzení o důvodech žádosti o udělení mezinárodní ochrany zohlednil výsledky správního řízení a v něm shromážděné informace, a takto zjištěné skutečnosti podřadil pod jednotlivé, na posuzovaný případ dopadající, hmotněprávní normy, aniž se přitom dopustil odklonu od ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu.

[19] S ohledem na skutečnost, že Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti, považoval za nadbytečné samostatně rozhodovat o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

VI.

[20] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. jako nepřijatelnou odmítl.

[21] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33). Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, a právo na náhradu nákladů řízení tudíž nemá. Žalovanému jako v řízení úspěšnému účastníku žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

[22] Stěžovateli byla již v řízení o žalobě k jeho zastupování ustanovena advokátka Mgr. Alice Jeziorská. Ta stěžovatele podle § 35 odst. 10 s. ř. s. zastupuje i v řízení o kasační stížnosti a její náklady nese stát. Ustanovené zástupkyni náleží za zastupování stěžovatele odměna za jeden úkon právní služby spočívající v sepisu kasační stížnosti ve výši 4.620 Kč [§ 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 7 a § 9 odst. 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], dále odměna za ½ úkonu právní pomoci za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši 4.620 Kč, tj. 2.310 Kč [§ 11 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 11 odst. 3 advokátního tarifu] a současně náhrada hotových výdajů (režijní paušál) s těmito úkony související, která podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 2x450 Kč, tj. 900 Kč. Odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování stěžovatele v řízení o kasační stížnosti celkem činí 7.830 Kč a tato částka se dále zvyšuje o 21% daň z přidané hodnoty ve výši 1644,30 Kč, jejíž je ustanovená zástupkyně plátkyní. Ustanovené zástupkyni tudíž bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 9.474,30 Kč, a to do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. července 2025

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu